

‘Van nietsdoen word ik beroerd’

Pia Dijkstra (58) heeft met voorkeursstemmen een plaats in de Tweede Kamer veroverd voor D66. In haar portefeuille zitten Volksgezondheid, Welzijn, Sport en Emancipatie. Haar kijk op de zorg werd mede bepaald door het programma *Vinger aan de Pols* dat ze jarenlang presenteerde. Maar ook persoonlijke ervaringen spelen een rol.

De politieke carrière van Pia Dijkstra begon op haar 55ste. “Voor mij was dat een goed moment. Ik kon voldoende levens- en werkervaring meenemen.” In Dijkstra’s portefeuille zit onder meer Volksgezondheid. “Toen ik *Vinger aan de Pols* [een medisch tv-programma, red.] presenteerde, heb ik veel geleerd over de zorg en ook veel heftige verhalen gehoord. Dat heeft natuurlijk mede mijn kijk op de zorg beïnvloed.” Dijkstra vertelt dat ook persoonlijke ervaringen een rol spelen. “Mijn moeder heeft de ziekte van Alzheimer, waardoor mijn vader mantelzorg is geworden. Wij zijn thuis met drie kinderen maar we wonen allemaal in het westen, terwijl mijn ouders in Friesland wonen. We proberen de taken te verdelen, maar natuurlijk komt het meeste op mijn vaders schouders terecht. Hij heeft het emotioneel zwaar, maar hij is een ongelooflijk sterke man. Mijn moeders karakter is enigszins veranderd, ze is meegaander en liever dan vroeger. Dat

maakt het wel makkelijker. Nadat mijn moeder de diagnose kreeg, ging ze eerst heel snel achteruit. Dan ga je als familie door een rouwproces. Mijn oma had ook een vorm van dementie en dat boezemt mij weleens angst in. Je vraagt je af of jij het ook krijgt. Ik zou me kunnen laten testen, maar wat schiet ik ermee op om het nu al te weten. Ik probeer er niet te vaak aan te denken.”

Ondertussen probeert Dijkstra haar work-life balance goed op orde te houden. Vooral in het begin van haar politieke carrière was het niet ongewoon dat ze zeven dagen in de week werkte. Zich ontspannen kostte in die tijd behoorlijk veel moeite. Op de momenten dat daar wel ruimte voor was, zoals tijdens vakanties, voelde ze zich dan ook compleet uitgeteld. Daarom besloot Dijkstra de vakanties op een andere manier in te vullen: “Ik ga niet meer luieren, maar blijf actief. Ik word beroerd van nietsdoen. Deze zomer ben ik samen met mijn man gaan fietsen in Frankrijk. Niet makkelijk

voor een Friezin die wel tegen de wind in kan fietsen, maar moeite heeft met klimmen.

Toen ik pas in de politiek kwam, vond ik dat ik geen tijd had om te sporten en dat heeft me echt opgebroken.” Tegenwoordig loopt ze daarom dagelijks van en naar de trein, wat neerkomt op een uur bewegen per dag. Ook zwemt ze een paar ochtenden in de week. “Mijn hoofd wordt leger en ik voel me een stuk lichter. Ik val er niet van af, maar word wel steviger”, zegt ze lachend.

Dijkstra vertelt dat de overstap van de journalistiek naar de politiek eigenlijk heel geleidelijk ging. “In de periode dat ik het *NOS Journaal* presenteerde, werd ik gevraagd voor de Stuurgroep Dagindeling die onderzocht hoe arbeid en zorg goed te combineren zijn.” Het is 1998 en de kinderen van Dijkstra en haar man Gerlach Cerfontaine zijn nog jong. “Dat was mijn eerste stap naar beleid maken. In die tijd kreeg ik trouwens vaak de vraag hoe ik het zelf deed, het combineren van werk en privé. Vraag het ook eens

aan een mannelijke collega, dacht ik dan. Mijn man was in die tijd voorzitter van de raad van bestuur van het Academisch Ziekenhuis Utrecht, maar hield in zijn agenda rekening met zijn kinderen. Zo simpel is dat. Je hoort vaak dat mannen in een topfunctie daar geen tijd voor hebben, maar zij kunnen – omdat het belangrijk is voor hun netwerk – wel altijd andere dingen naast hun werk doen. Als je daar tijd voor vrij kunt maken, kun je dat ook voor je gezin. In de weken dat ik zes dagen het *Journaal* presenteerde, was Gerlach op tijd thuis, ging met de kinderen eten en stopte ze in bad en in bed.”

Tijdens de twaalf jaar dat Dijkstra het *NOS Journaal* presenteerde, informeerde ze de kijker over wat zich in de samenleving afspeelde. Later liet ze, bij medische programma’s zoals *Vinger aan de Pols*, zien hoe mensen met hun ziekte omgaan en wat dat voor gevolgen heeft voor het dagelijks leven. Desgevraagd legt ze de invloed van de media op de politiek uit. “Het is een spel van communicerende

vaten. Als journalist/programmamaker heb je invloed op de onderwerpen en wat je naar buiten brengt. Kijk maar eens wat onlangs gebeurde met de inkomensafhankelijke zorgpremie. De journalis-

‘Mensen vinden het onaangenaam om over hun dood na te denken’

तिक schetst een inkomensplaatje met als gevolg heftige reacties bij ondermeer de burgers. Op die manier heb je als journalist invloed op het debat. Maar als politicus heb je invloed op wat er gebeurt, op het beleid. Eenvoudig gezegd: de journalistiek beïnvloedt de politiek, maar de politiek beslist en voert uit.” Dijkstra wil in haar komende Tweede

Kamerperiode, naast het verwijsrecht voor euthanasie, zorgen dat het actief donorregistratiesysteem wordt ingevoerd. Zelf was ze al op haar 19de bloed- en orgaandonor. Toen haar portemonnee inclusief donorregistratiekaartje werd gerold, zag ze niet direct de noodzaak zich opnieuw te laten registreren. Totdat een meisje met cystic fibroses in een uitzending van *Vinger aan de Pols* vertelde dat ze binnen afzienbare tijd zou sterven als ze geen nieuwe longen kreeg. “Na de uitzending heb ik me direct weer laten registreren, ook al hielp ik dat meisje er niet persoonlijk mee.

Ik merk dat veel mensen het onaangenaam vinden om over hun eigen dood na te denken. Minder dan de helft van de bevolking heeft zijn mening laten registreren. Ik wil nog eens benadrukken dat niet iedereen ‘ja’ hoeft te zeggen, maar wel dat je je keuze moet laten registreren. Er gaan heel veel organen verloren omdat nabestaanden en artsen niet op de hoogte zijn van de wens van de persoon in kwestie. En dat is eeuwig zonde.”